

Eraldatud vahendite kogumite suunised

Sissejuhatus

- 1.1. Kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määruse (EL) nr 1094/2010 (millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus) (edaspidi „EIOPA määrus”)¹ artikliga 16 koostab EIOPA eraldatud vahendite kogumite suunised.
- 1.2. Kõnealused suunised on seotud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiivi 2009/138/EÜ (kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta) (edaspidi „Solventsus II direktiiv”)² artikli 99 punktiga b ning artikli 111 lõike 1 punktiga h ning rakendusmeetmete artiklitega 80, 81, 216 ja 217³.
- 1.3. Suunised on adresseeritud Solventsus II kohastele järelevalveasutustele.
- 1.4. Käesolevate suuniste eesmärk on edendada järjepidevat lähenemist, abistades kindlustus- ja edasikindlustusandjaid ning järelevalveasutusi järgmises:
 - (a) selle kindlaks määramine, kas kindlustusandjasisese ülekantavuse puudumise tõttu ei saa omavahendite mõne kirjega tegevuse jätkuvuse põhimõttel täielikult kahjumit katta, arvestades liikmesriikide erinevaid riiklikke, õiguslikke ja tooteraamistikke, mis võivad tekitada eraldatud vahendite kogumeid, ja omavahendite kõnealuste kirjetega arvutusviise;
 - (b) eraldatud vahendite kogumite varade ja kohustuste kindlaks määramine selliste varade ja kohustuste tuvastamise kaudu, mis on seotud piirangutega omavahendite kirjetega;
 - (c) tingliku solventsuskapitalinõude arvutamine iga eraldatud vahendite kogumi jaoks, mille korral solventsuskapitalinõude arvutamine toimub standardvalemil või sisemudeli abil;
 - (d) eraldatud vahendite kogumis piirangutega omavahendite kirjetega summa võrdlemine eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõudega;
 - (e) kindlustus- või edasikindlustajate poolt solventsuskapitalinõude arvutamine, kui on vähemalt üks eraldatud vahendite kogum;
 - (f) kui solventsuskapitalinõue arvutatakse sisemudeli abil, siis nende tõendite laad, mille kindlustus- või edasikindlustusandjad peaksid järelevalveasutustele esitama hajutamise mõju mõõtmise süsteemi hindamiseks, võttes arvesse hajutamise mis tahes olulisi piiranguid, mille on põhjendanud eraldatud vahendite kogumite olemasolu.
- 1.5. Eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamise nõue ei tähenda, et kindlustus- või edasikindlustusandjad peaksid säilitama eraldatud vahendite kogumis omavahendite summat, mis on võrdne tingliku

¹ ELT L 331, 15.12.2010, lk 48–83.

² ELT L 335, 17.12.2009, lk 1–155.

³ ELT L 12, 17.01.2015, lk 1–797.

solventsuskapitalinõudega või sellest suurem. Samas kui eraldatud vahendite kogumi omavahendite summa on tinglikust solventsuskapitalinõudest väiksem, ei vasta kindlustus- või edasikindlustusandja oma solventsuskapitalinõude tingimustele, v.a juhul kui eraldatud vahendite kogumi ja kindlustus- ja edasikindlustusandja ülejäänud osade omavahendite kogusumma on piisav solventsuskapitalinõude katmiseks pärast rakendusmeetmete artiklis 82 kindlaks määratud piirmäärade kohaldamist.

- 1.6. Käesolevad suunised, v.a 1.–5. suunis, on seotud nende varade ja kohustuste portfelli käsitlemisega, millele kohaldatakse pärast järelevalveasutuse heakskiitu kattuvuse kohandust.
- 1.7. Käesolevates suunistes määratlemata terminitel on sissejuhatuses osutatud õigusaktides määratletud tähendused.
- 1.8. Suuniseid kohaldatakse alates 1. aprillist 2015.

1. suunis – eraldatud vahendite kogumite omadused ja reguleerimisala

- 1.9. Kindlustus- või edasikindlustusandjad peaksid tuvastama eraldatud vahendite kogumid järgmiste omaduste alusel:
 - (a) eraldatud vahendite kogumi põhiomadus on varade piirangud seoses teatud kohustustega tegevuse jätkuvuse põhimõtte alusel, mis tekitab kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuses piirangutega omavahendid;
 - (b) eraldatud vahendite kogumid võivad tekkida, kui kasumiosalus on osa kokkuleppest, ning samuti kui kasumiosalus puudub;
 - (c) kuigi eraldatud varad ja kohustused peaksid moodustama kindlaks määratava üksuse samal moel nagu juhul, kui eraldatud vahendite kogum oleks eraldi ettevõtja, ei ole eraldatud vahendite kogumi tekkimiseks vaja, et neid kirjeid hallataks koos eraldi üksusena või et need moodustaks eraldi alamfondi;
 - (d) kui eraldatud vahendite kogumi varade sissetulek või tulusus on samuti hõlmatud eraldatud vahendite kogumi kokkuleppega, saavad kindlustus- ja edasikindlustusandjad need igal ajahetkel tuvastada, s.o nad suudavad kindlaks määrata kirjed, mis on kaetud või seotud eraldatud vahendite kogumit tekitava kokkuleppega.

2. suunis – üldjuhul eraldatud vahendite kogumi reguleerimisalast väljapoole jäävad kokkulepped ja tooted

- 1.10. Eraldatud vahendite kogumite kindlaks määramisel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad käsitlema järgmisi kokkuleppeid ja tooteid üldjuhul väljaspool eraldatud vahendite kogumi reguleerimisala:
 - (a) tavapärased investeerimisriskiga tooted, nagu on osutatud Solventsus II direktiivi artikli 132 lõikes 3;
 - (b) tavapärased indeksiga seotud tooted, nagu on osutatud Solventsus II direktiivi artikli 132 lõikes 3;

- (c) eraldised, sh tehnilised eraldised ja tasanduseraldised ning reservid, mis on loodud raamatupidamisarvestuses või finantsaruannetes, koostatuna konkreetses jurisdiktsioonis kehtivate nõuete kohaselt, ei ole eraldatud vahendite kogumid ainuüksi kõnealustes finantsaruannetes loomise tõttu;
- (d) tavapärase edasikindlustustegevus, kui üksiklepingutest ei teki kindlustus- või edasikindlustusandja varadele piiranguid;
- (e) katte varad ja sarnased kokkulepped, mis on kehtestatud kindlustusvõtjate kaitseks likvideerimismenetluste korral, kas kindlustus- või edasikindlustusandja kui terviku kindlustusvõtjatele või kindlustus- või edasikindlustusandja kindlustusvõtjate eraldi osadele või gruppidele, sealhulgas Solventsus II direktiivi artikli 275 punkti a ja artikli 276 kohaselt registris (eriregister) kindlaks määratud varad;
- (f) elukindlustuse ja kahjukindlustuse eraldamine segakindlustusandjatel, kes pakuvad üheaegselt elukindlustust ja kahjukindlustust või tervisekindlustust, nagu on sätestatud Solventsus II direktiivi artiklites 73 ja 74, kuid arvestamata seda, et eraldatud vahendite kogumid võivad sellest hoolimata tekkida segakindlustusandjate kummaski või mõlemas osas, olenevalt alustegevuse laadist;
- (g) vahendite ülejääk ei ole eraldatud üksnes ülejäägiks olemise tõttu, kuid võib olla eraldatud, kui see on loodud eraldatud vahendite kogumis;
- (h) tegevuse ümberkorraldamise raames kindlustusandjale portfelli ülekandmine, kus vastuvõtva kindlustusandja olemasoleva tegevusega seotud varad eraldatakse ülekantud portfelli varadest, ei ole eraldatud vahendite kogum, kui selline eraldamine toimub riiklike õigusaktide alusel, et kaitsta olemasolevat tegevust üksnes ajutiselt ülekantavate vahendite eest;
- (i) osalus vahendi toimimises või selle kasus, kui kindlustusvõtjatel on õigus vahendi osale, üldjuhul eelnevalt kindlaks määratud minimaalsele protsendile, mis on sätestatud kindlustuslepingu dokumentides, ja õigused puuduvad mis tahes summadele, mida ei ole eraldatud kõnealuse kindlaks määratud kasumi jagamise mehhanismi kohaselt. Kindlustusvõtjatele eraldatud summad on kaasatud tehnilistes eraldistes. Kindlustusvõtjatele eraldamata summad on täielikult ülekantavad, neid võib aktsionäridele või muudele kapitali tagajatele tagastada, neid võib kasutada kahju tekkimise korral selle katmiseks või neid võib kasutada (aga see ei ole kohustuslik) kindlustusvõtjate hüvitiste suurendamiseks ning seega võivad need olla osa omavahenditest, millele piirangut ei kohaldata.

3. suunis – eraldatud vahendite kogumeid tekitavad piirangud

- 1.11. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid tuvastama oma ettevõtte vara ja omavahendeid mõjutavate mis tahes piirangute laadi ning nendega seotud kohustused seoses lepingute, kindlustusvõtjate või riskidega, mille jaoks kõnealuseid varasid ja omavahendeid saab kasutada.

- 1.12. Eraldatud vahendite kogumeid tekitavate mis tahes piirangute kindlaks määramiseks peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kaaluma vähemalt järgmist:
- (a) lepingutingimused;
 - (b) mis tahes eraldi õiguskord, mis kehtib lisaks kindlustuslepingu tingimustele;
 - (c) asutamislepingu, põhikirja või ettevõtja loomise või korralduse aluseks oleva muu dokumendi nõuded;
 - (d) tootekujundusega või kindlustus- ja edasikindlustusandjate ja nende kindlustusvõtjate vahelise suhte korraldamisega seotud riiklikud õigusaktid või eeskirjad: eraldatud vahendite kogumid tekiks juhul, kui liikmesriigis üldisi huvisid kaitsvate õigussätete alusel peab kindlustus- ja edasikindlustusandja kasutama konkreetseid varasid ainult oma äritegevuse konkreetse osa otstarbel;
 - (e) kas üle võetud või otsekohaldatavad Euroopa Liidu õigusaktide sätted;
 - (f) kohtu või muu pädeva asutuse määrusega kindlaks määratud kord, mis nõuab varade või omavahendite eraldamist või piiranguid kindlustusvõtjate ühe või enama grupi kaitsmiseks.
- 1.13. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid arvestama kõiki solventsuskapitalinõude arvutamise ajal kehtivaid piiranguid, mis mõjutavad varasid ja omavahendeid, olenemata ajavahemikust, mille kohta piirangud tegevuse jätkuvuse põhimõtte alusel kehtivad.

4. suunis – eraldatud vahendite kogumite käsitlemise reguleerimisala

- 1.14. Eraldatud vahendite kogumite käsitlemise aluseks olevaid omadusi ja piiranguid kindlaks määravad kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid vähemalt võrdlema oma tegevuse korraldust järgmist tüüpi eraldatud vahendite kogumitega:
- (a) varade ja kohustuste vahendid kasumiosalusega („kasumitega“) tegevuse puhul, mis on kasutatavad ainult konkreetsete kindlustusvõtjatega või konkreetsete riskidega seotud kahjude katmiseks ja millel on järgmised põhiomadused:
 - (i) eraldatud vahendite kogumiga hõlmatud kindlustusvõtjatel on eriõigused, võrreldes kindlustusandja muu kindlustustegevusega;
 - (ii) vahendite piires on varade kasutamisele ja tagastamisele kehtestatud piirangud, et katta väljaspool vahendeid tekkinud kohustusi või kahjusid;
 - (iii) kohustustest ülejääv vara säilitatakse üldjuhul vahendites ja see ülejääk on piiratud omavahendid, sest selle kasutamine allub punktis (ii) nimetatud piirangutele;
 - (iv) eraldatud vahendite kogumis on üldjuhul kasumiosalus, mille alusel saavad kindlustusvõtjad vahendites tekkinud kasumi miinimumosa,

mis jaotatakse täiendavate hüvitiste või väiksema kindlustusmaksena, ja vajaduse korral võivad aktsionärid seejärel saada kõnealuse kasumi ülejäägi;

- (b) kindlustusvõtjate kasuks loodud õiguslikult siduv korraldus või usaldusfond, mille korral nõutakse kindlustuslepingus või eraldi lepinguga teatud tulu või varade paigutamist usaldusfondi või hõlmamist õiguslikult siduva korraldusega või tasuga kindlaks määratud kindlustusvõtjate kasuks;
- (c) eraldatud vahendite kogumid, mis kajastavad konkreetsetele varadele või omavahenditele kehtivaid piiranguid, nagu on kindlaks määratud asutamislepingus, põhikirjas või kindlustus- ja edasikindlustusandja asutamise või organisatsiooni muus dokumendis;
- (d) eraldatud vahendite kogumid, mis tekivad, et kajastada riiklikes õigusaktides kindlaks määratud piirangute või korra mõju;
- (e) Euroopa Liidu õigusaktide, sealhulgas Solventsus II direktiivi ja rakendusmeetmete reguleerimisalaga hõlmatud kord:
 - (i) Solventsus II direktiivi artikkel 304, millega kehtestatakse eraldatud vahendite kogumi nõue, mis käsitleb tööandjapensiooni kogumise tegevust ja pensionihüvitisi. Seetõttu tuleb seda tüüpi eraldatud vahendite kogumi puhul kaaluda omavahendite võimalikku kohandust kooskõlas rakendusmeetmete artiklitega 80 ja 81. Samas ei kehti rakendusmeetmete artikli 217 nõue arvutada solventsuskapitalinõue eraldatud omavahendite kogumite ja ülejäänud osa tinglike solventsuskapitalinõuete summana, kuna Solventsus II direktiivi artikliga 304 lubatakse tunnustada hajutamise mõju juhul, kui teiste liikmesriikide kasusaajate ja kindlustusvõtjate huvid on kaitstud;
 - (ii) direktiivi 2003/41/EÜ artikkel 4, milles sätestatakse liikmesriikidele võimalus kohaldada kõnealuse direktiivi teatavaid sätteid kindlustusandjate tööandjapensiooni kogumise tegevusele kooskõlas kõnealuse tegevuse varade ja kohustuste eraldamise kohustusega. See säte võib olla asjakohane sellisel moel käsiteldava tegevuse korral seoses nende kindlustus- ja edasikindlustusandjatega, kellel ei ole Solventsus II direktiivi artikli 304 kohast luba. Sel juhul kohaldatakse rakendusmeetmete artiklite 81 ja 217 nõudeid. Kuni 31. detsembrini 2019 kehtestatakse Solventsus II direktiivi artikli 308b lõikes 15 kõnealuse tegevuse üleminekumeede, mis lubab kasutada liikmesriikide poolt direktiivi 2002/83/EÜ asjakohaste artiklite kohta vastu võetud õigus- ja haldusnorme.

1.15. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kinnitama, et varade vähendatud ülekantavus ning kattuvuse kohanduse ja kindlustusandja ülejäänud määratud portfelli vahelise hajutamise ulatus tähendab seda, et rakendusmeetmete artiklites 81, 216, 217 ja 234 kindlaks määratud hindamised, eeldused ja arvutused kehtivad kõnealustele kattuvuse kohandamise portfellidele. Kui

kindlustus- ja edasikindlustusandjatel on kattuvuse kohandamise portfelle, peaksid nad kohaldama 6.–17. suunist.

5. suunis – olulisus

- 1.16. Kui eraldatud vahendite kogum ei ole oluline, lubatakse rakendusmeetmete artikliga 81 kindlustus- või edasikindlustusandjal jätta solventsuskapitalinõude ja miinimumkapitalinõude katteks kõlblikust summast välja piiratud omavahendite kirjete kogusumma. Sel juhul ei pea kindlustus- ja edasikindlustusandjad arvutama rakendusmeetmete artikli 216 kohaselt eraldatud vahendite kogumi tinglikku solventsuskapitalinõuet. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid siiski kaasama mitteolulise eraldatud vahendite kogumi varad ja kohustused kindlustusandja ülejäänud osasse. Kõnealused varad ja kohustused on osa kindlustus- ja edasikindlustusandja üldisest solventsuskapitalinõude arvutusest.
- 1.17. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kaaluma eraldatud vahendite kogumi olulisust, hinnates järgmist:
- (a) eraldatud vahendite kogumist tekkiv või sellega kaetud risk;
 - (b) eraldatud vahendite kogumiga hõlmatud varad ja kohustused;
 - (c) eraldatud vahendite kogumi piiratud omavahendite summa, kõnealuste summade volatiilsus aja jooksul ning piiratud omavahendite osakaal koguomavahenditest;
 - (d) eraldatud vahendite kogumi osakaal kindlustus- ja edasikindlustusandja koguvarast ja kapitalinõuetest kas eraldi või kombineeritult teiste eraldatud vahendite kogumitega;
 - (e) eraldatud vahendite kogumi tõenäoline mõju solventsuskapitalinõude arvutusele lähtuvalt riskide hajutamise väiksemast ulatusest.

6. suunis – eraldatud vahendite kogumi varad

- 1.18. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kindlaks määrama eraldatud vahendite kogumi varad mis tahes kindlaks määratud varadest või varade kogumitest ja mis tahes seonduvatest rahavoogudest koosnevana, mis piirduvad suunises 3 kirjeldatu kohaselt eraldatud vahendite kogumi loomise aluseks oleva korraga.

7. suunis – eraldatud vahendite kogumi kohustused

- 1.19. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid määratlema eraldatud vahendite kogumi kohustistena üksnes need, mis on nõuetekohaselt omistatavad eraldatud vahendite kogumiga kaetud kindlustuslepingutele või riskidele, või mille jaoks saab kasutada piirangutega varasid. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjad määravad eraldatud vahendite kogumi kohustisi seoses kasumiosalusega tegevusega, peaksid nad kaasama parima hinnangu kohustistesse kõik tuleviku määramata hüvitised, mille kindlustus- ja edasikindlustusandja eeldatavasti maksab.

1.20. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid tagama, et eraldatud vahendite kogumi arvutustes kasutatud kohustiste, sealhulgas vajaduse korral tulevaste määramata hüvitiste väärtuse hindamine on sama kui väärtuse hindamine, mis oleks kõnealuste kohustiste jaoks tuletatud juhul, kui need ei oleks olnud eraldatud vahendite kogumis.

8. suunis – aktsionäride tulevased ülekanded

1.21. Rakendusmeetmete artikli 80 lõiget 2 kohaldades peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad käsitlema aktsionäride tulevase ülekandeid

- (a) asjakohastena üksnes kasumiosalusega tegevuse kontekstis;
- (b) tekkivana hetkel, kui vastav tuleviku määramata hüvitis võetakse arvesse kohustise parimas hinnangus;
- (c) osana eraldatud vahendite kogumi kohustisi ületavatest varadest ja mitte eraldatud vahendite kogumi kohustisena;
- (d) sh ülekanded, mis on seotud tagatud hüvitistesse juba kaasatud deklareeritud preemiatega, kuid mille vastavat jaotust aktsionäridele ei ole veel eraldatud vahendite kogumist üle kantud.

9. suunis – eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamine: standardvalem

1.22. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid rakendusmeetmete artiklis 217 sätestatud meetodikat kohaldades tegema järgmist:

- (a) kohaldades solventsuskapitalinõude arvutamise meetodikat eraldatud vahendite kogumi varadele ja kohustistele, nagu oleks eraldatud vahendite kogum eraldi ettevõtja, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad lisama operatsiooniriski kapitalinõude ning samuti mis tahes asjakohased kohandused edasilükkunud maksude ja tehniliste eraldiste kahjumikatmisvõime kohta;
- (b) agregeerides iga alammoduli ja riskimooduli kapitalinõuded kindlustusandja kui terviku halvima stsenaariumi korral, kasutades agregeerimiseks Solventsus II direktiivi artiklis 104 ette nähtud standardvalemit, võivad kindlustus- ja edasikindlustusandjad võtta arvesse eraldatud vahendite kogumis riskide hajutamist;
- (c) iga eraldatud vahendite kogumi tasandi kapitalinõue tuleks arvutada arvestamata mis tahes tuleviku määramata hüvitiste maandavat mõju. Kui on olemas kasumiosalus, peaksid tulevaste preemiamäärade muutumise hinnangud olema realistlikud ning võtma kohaselt eraldatud vahendite kogumi tasandil arvesse šoki mõju, sh mõju aktsionäride tulevaste ülekannete väärtusele ning mis tahes lepingulistele, õiguslikele või põhikirjajärgsetele nõuetele, mis reguleerivad kasumiosaluse mehhanismi;

- (d) kui kahesuunaliste stsenaariumide tulemusena on halvima stsenaariumi riski omavahendite nõue negatiivne isegi pärast kasumiosaluse mehhanismidest tulenevate mis tahes võimalike kohustiste suurenemise arvesse võtmist ja põhjustaks seega eraldatud vahendite kogumi põhiomavahendite suurenemise, tuleks omavahendite nõudeks määrata null.

10. suunis – eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamine: sisemudel

1.23. Rakendusmeetmete artikli 81 lõike 1 punkti a kohaselt eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamiseks peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad tagama järgmise:

- (a) sisemudel võimaldab iga eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamist, nagu oleks iga eraldatud vahendite kogum eraldi ettevõtja, kes tegutseb ainult kõnealuse eraldatud vahendite kogumi valdkonnas;
- (b) iga tingliku solventsuskapitalinõude arvutus on kooskõlas kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutusega;
- (c) iga eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamiseks arvesse võetud riskimaandamismeetmed ja tulevased juhtimisotsused on kooskõlas kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutamisel arvestatud riskimaandamismeetmetega ja tulevaste juhtimisotsustega ning 9. suuniseiga;
- (d) iga eraldatud vahendite kogumi otstarbel tingliku solventsuskapitalinõude arvutamisel kohaldatud meetoodika ja eeldused peaksid olema kooskõlas nendega, mida kasutatakse sama tüüpi varade, kohustiste ja riskide puhul kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutamisel;
- (e) tingliku solventsuskapitalinõude arvutamise riskimaandamismeetmeid, tulevasi juhtimisotsuseid, meetoodikaid või eeldusi, mis erinevad kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutamisel kasutatavast, kasutatakse üksnes juhul, kui see on vajalik nõuetekohase tingliku solventsuskapitalinõude saamiseks, ning mis tahes erinevuste põhjendus dokumenteeritakse.

11. suunis – selle kindlaks määramine, kas eraldatud vahendite kogumi piiratud omavahendid ületavad tinglikku solventsuskapitalinõuet: standardvalem ja sisemudel

1.24. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid võrdlema eraldatud vahendite kogumi piiratud omavahendite kirjete summat eraldatud vahendite kogumi arvutatud tingliku solventsuskapitalinõudega, nagu on sätestatud 9. või 10. suunises.

- 1.25. Rakendusmeetmete artikli 81 lõikega 2 nõutud kohandamise eesmärk on lubada kasutada kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude ning miinimumkapitalinõude katmiseks üksnes tingliku solventsuskapitalinõudega võrdset omavahendite summat.
- 1.26. Kui eraldatud vahendite kogumi omavahendite summa on võrdne eraldatud vahendite kogumi tingliku solventsuskapitalinõudega või sellest väiksem, ei tohiks kindlustus- ja edasikindlustusandjad teha omavahenditesse mingeid kohandusi, sest tinglikku solventsuskapitalinõuet ületavad piiratud omavahendite kirjed puuduvad. Sel juhul on kõik eraldatud vahendite kogumi omavahendid kasutatavad solventsuskapitalinõude ja miinimumkapitalinõude täitmiseks.

12. suunis – kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutamine eraldatud vahendite kogumite korral: standardvalem

- 1.27. Kindlustusandja ülejäänud osa eraldi tingliku solventsuskapitalinõude arvutamisel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad käsitlema kindlustusandja kõnealuse ülejäänud osa varasid ja kohustisi, nagu oleks tegu eraldi ettevõtjaga, ning kohaldama 9. suunist.
- 1.28. Olenemata rakendusmeetmete artikli 227 lõikest 2 ei tohiks kindlustus- ja edasikindlustusandjad, kui nad arvutavad solventsuskapitalinõuet iga eraldatud vahendite kogumi tinglike solventsuskapitalinõuete ja kindlustusandja ülejäänud osa summana, kajastada mis tahes hajutamisest saadavat kasu eraldatud vahendite kogumite piires või eraldatud vahendite kogumite ja kindlustusandja ülejäänud osa vahel.
- 1.29. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid määrama mis tahes negatiivsete tinglike solventsuskapitalinõuete väärtuseks nulli, enne kui nad agregeerivad need summad eraldatud vahendite kogumite ja kindlustusandja ülejäänud osa mis tahes positiivse tingliku solventsuskapitalinõudega.

13. suunis – kindlustusandja kui terviku solventsuskapitalinõude arvutamine eraldatud vahendite kogumite korral: sisemudel

- 1.30. Rakendusmeetmete artikli 234 punkti b alapunkti ii kohaselt peaksid sisemudelit kasutavad kindlustus- ja edasikindlustusandjad tagama järgmise:
- (a) nad kaaluvad viisi, kuidas iga eraldatud vahendite kogumi tinglik solventsuskapitalinõue arvutatakse;
 - (b) nad kaaluvad, kuidas hajutamise mõju mõõtmise süsteem võtab arvesse eraldatud vahendite kogumite olemasolust põhjustatud mis tahes hajutamise piiranguid;
 - (c) nad esitavad järelevalveasutustele tõendeid ja teavet järgmiste asjaolude kohta:
 - (i) iga asjakohase eraldatud vahendite kogumi kindlustustegevuse olemus ning mille poolest see sarnaneb teistes eraldatud vahendite

kogumites ja kindlustusandja ülejäänud osas toimuva tegevusega või erineb sellest;

- (ii) kõnealuste tegevusvaldkondadega seotud riskide korrelatsiooni määr;
- (iii) varasemad andmed, mis tõendavad tegevuse erinevaid osi mõjutavate kahjude tekkimist;
- (iv) iga asjaomast eraldatud vahendite kogumit mõjutavate piirangute põhjendus ja olemus;
- (v) hajutamise lähteallika selgitus, võttes arvesse kõnealuseid piiranguid, ja sõltuvuste aluseks olevate põhimuutujate kindlaks määramine;
- (vi) äärmuslike stsenaariumide puhul hajutamise mis tahes olulise puudumise ja mittelineaarse sõltuvuse analüüs;
- (vii) ulatus, milles alapunktides i–vi esitatud andmed toetavad eraldatud vahendite kogumite piires või eraldatud vahendite kogumite ja kindlustusandja ülejäänud osa vahel hajutamise mõju jälgimist.

1.31. Rakendusmeetmete artikli 234 punkti b alapunkti ii kohaselt peaksid järelevalveasutused hindama järgmist:

- (a) sisemudelis hajutamisest saadava kasu arvesse võtmise ja tingliku solventsuskapitalinõude arvutamise viis;
- (b) kas hajutamise mõju mõõtmiseks kasutatava süsteemi aluseks olevad eeldused on empiirilisel põhjendatud seoses punkti 1.30 alapunktis c loetletud kirjetega.

14. suunis – sarnaste eraldatud vahendite kogumite arvutamise meetodika kohaldamine

1.32. Kui kindlustus- või edasikindlustusandja soovib kohaldada sama arvutamise meetodikat mitmele eraldatud vahendite kogumile, millel on sarnased omadused, peaks ta järelevalveasutust rahuldaval viisil tõendama, et meetodika annab piisavalt täpsed tulemused iga sarnase eraldatud vahendite kogumi korral.

15. suunis – pidev hindamine: kindlustusandja tegevus sisemudelit kasutades

1.33. Asjaolude sellisel muutumisel, mis mõjutab suunise 13 kohaselt esitatud tõendite või teabe täpsust ja mis võib mõjutada järelevalveasutuste poolt selle hindamist, kas hajutamise vähendamine on kohaselt kajastatud kindlustusandja sisemudeli väljundites, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kindlaks määrama, kas sisemudeli muudatus on vajalik kooskõlas sisemudeli muutmise põhimõtetega. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid väikeste muudatuste kvartaliaruandluses teatama järelevalveasutusele mis tahes

edasistest väikestest muudatustest. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid sisemudeli muutmise põhimõtete kohaselt esitama järelevalveasutustele taotluse olulisena klassifitseeritud muudatuste heakskiitmiseks.

16. suunis – pidev hindamine: järelevalveasutuste toimingud sisemudeli puhul

1.34. Järelevalveasutused peaksid võtma kasutusele menetlused kindlustus- ja edasikindlustusandjatelt saadud selle teabe läbivaatamiseks, mis käsitleb mis tahes muutusi sisemudeli jätkuvas võimes anda tulemusi, mis asjakohaselt kajastavad hajutamist asjaomaste eraldatud vahendite kogumite ja kindlustusandja ülejäänud osa vahel, millele neid kohaldatakse.

17. suunis – teatamine solventsuskapitalinõuetest, mis on jagatud eraldatud vahendite kogumitega või kattuvuse kohandamise portfelliga kindlustus- ja edasikindlustusandjate riskimoodulite alusel

1.35. Kui arvutatakse riskimoodulite alusel jagatud solventsuskapitalinõude summat rakendusmeetmete artikli 311 lõike 2 punkti a kohaseks aruandluseks ning rakendusmeetmete artikli 297 lõike 2 punkti b kohaseks avalikustamiseks, peaksid standardvalemite kasutavad kindlustus- ja edasikindlustusandjad määrama kindlaks riskide mittehajutamise mõju. Sel otstarbel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad jagama rakendusmeetmete artikli 217 kohaselt arvutatud tingliku solventsuskapitalinõude summa ja kindlustusandja solventsuskapitalinõude vahelise erinevuse riskimoodulitega, eeldades hajutamise toimumist. Kõnealuse erinevuse arvutamisel võivad kindlustus- ja edasikindlustusandjad kasutada ühte tehnilises lisas esitatud lihtsustustest. Seda lähenemisviisi tuleks kohaldada järjepidevalt.

Järgimis- ja aruandluseeskirjad

1.36. Käesolev dokument sisaldab EIOPA määruse artikli 16 kohaseid suuniseid. Kooskõlas EIOPA määruse artikli 16 lõikega 3 peavad pädevad asutused ja finantseerimisasutused võtma mis tahes meetmeid, et neid suuniseid ja soovitusi järgida.

1.37. Pädevad asutused, kes järgivad või kavatsesid hakata järgima käesolevaid suuniseid, peaksid lisama need asjakohasel viisil oma reguleerimis- või järelevalveraamistikku.

1.38. Pädevad asutused kinnitavad EIOPA-le, kas nad järgivad või kavatsesid hakata järgima käesolevaid suuniseid koos mittejärgimise põhjustega kahe kuu jooksul pärast tõlgete avaldamist.

1.39. Kui osutatud tähtjaks ei vastata, peetakse pädevaid asutusi aruandlusnõuetele mittevastavateks ja nendest teatatakse.

Läbivaatamise lõppsäte

1.40. Käesolevad suunised vaatab läbi EIOPA.

Tehniline lisa – solventsuskapitalinõude arvutamise lihtsustus, eeldades hajutamise toimumist (17. suunis)

1. lihtsustamine (otsene summeerimine alammooduli tasandil)

1.41. Solventsuskapitalinõue, eeldades hajutamise toimumist, arvutatakse järgmiselt:

- (a) iga elukindlustuse, kahjukindlustuse ja tervisekindlustuse alammooduli ning turu ja vastaspoole makseviivituse riski mooduli kohta arvutatakse üksuse (bruto) omavahendite nõue kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa (bruto) omavahendite nõuete summana;
- (b) üksuse elukindlustuse, kahjukindlustuse, tervisekindlustuse, turu ja vastaspoole makseviivituse riski moodulite omavahendite nõuded arvutatakse, agregeerides eespool kindlaks määratud alammoodulite tulemused, kasutades asjakohaseid korrelatsioonimaatrikseid;
- (c) üksuse omavahendite nõue operatsiooniriski ja immateriaalse vara puhul arvutatakse kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa summana;
- (d) edasilükkunud maksude ja tehniliste eraldiste kahjumikatmisvõime kohandus arvutatakse kõnealuste kohanduste summana kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa puhul;
- (e) solventsuskapitalinõue, eeldades hajutamise toimumist, arvutatakse tavapärase solventsuskapitalinõude valemi põhjal (nagu on määratletud Solventsus II direktiivi artiklis 103), kasutades sisenditena kõiki eespool arvatud tulemusi.

2. lihtsustamine (otsene summeerimine mooduli tasandil)

1.42. Solventsuskapitalinõue, eeldades hajutamise toimumist, arvutatakse järgmiselt:

- (a) iga riskimooduli (elukindlustus, kahjukindlustus, tervisekindlustus, turu ja vastaspoole makseviivitus) kohta arvutatakse üksuse (bruto) omavahendite nõue kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa (bruto) omavahendite nõuete summana;
- (b) üksuse omavahendite nõue operatsiooniriski ja immateriaalse vara puhul arvutatakse kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa summana;
- (c) edasilükkunud maksude ja tehniliste eraldiste kahjumikatmisvõime kohandus arvutatakse kõnealuste kohanduste summana kõigi eraldatud vahendite kogumite ja ülejäänud osa puhul;
- (d) solventsuskapitalinõue, eeldades hajutamise toimumist, arvutatakse tavapärase solventsuskapitalinõude valemi põhjal (nagu on määratletud Solventsus II direktiivi artiklis 103), kasutades sisenditena kõiki eespool arvatud tulemusi.